

A prop del sol

Son les 11 de la nit al refugi Hermanos Carrel, a 4.800m d'alçada, i acaba de sonar el despertador. Fa només 5 hores que ens vam ficar al sac i entre el fred i els nervis no he pogut dormir gens ni mica. Ara mateix tinc la sensació que estem al lloc equivocat i sobre tot, a l'hora equivocada. Però aquí estem, decidits a pujar al Chimborazo i els seus 6.310m.

Fa gairebé dues setmanes que el Carles i jo estem a l'Equador i des del primer dia que ens volen treure del cap pujar aquesta muntanya. Diuen que està perillosa, que no és el millor moment per intentar fer cim, que hi ha massa gel.

Si més no, ho intentarem, per això hem vingut fins aquí.

En aquesta aventura, per dir-ho d'alguna manera, ens acompanya en Jorge. Ell serà el nostre guia i només ha posat una condició: Pujarem per l'aresta occidental. No vol pujar per la ruta normal, encara que sigui més directa i molt més curta. La caiguda de pedres és constant a causa del desglaç.

Doncs allà anem, caminant en la foscor! Per terreny pla i en direcció nord-nord-est arribem a la base de l'aresta. Aquí ja es comença a intuir un camí entre les roques i les fites, i comencem a guanyar alçada. El camí és llarg fins arribar a la base del Castillo, on l'aresta queda interrompuda per aquesta formació rocosa que forma una paret vertical a mà esquerra i terreny amb pedra solta als peus.

Si teníem por de trobar-nos gel, aquí el tenim! Tot és pedra i gel, ens hem d'encordar i avancem lentament un per un a tocar de la paret, això ja comença a complicar-se. Sort que és fosc i així no podem apreciar la caiguda que tenim just a sota. Hem trigat molt més del que ens esperàvem.

Bé, sembla que haurem de buscar una ruta alternativa per baixar, perquè tornar a passar pel Castillo no és gaire segur, i menys de baixada.

Seguim caminant, ara per la glacera, fins arribar a 5.600m i anirem cap a l'esquerra per tornar a agafar l'aresta. En aquest punt és on conflueixen les dues rutes, la normal i la nostra. En teoria, és aquest el lloc més delicat i exposat del trajecte, però després del que ja hem passat, no tenim gaires problemes. Col·loquem un cargol de gel, fem un petit flanqueig cap a l'esquerra i arribem a una zona molt més tranquil·la. Ja

foto: Mireia Núñez

està, espero que no hi hagi més sorpreses. No portem ni la meitat de la pujada i fa estona que penso en donar la volta, tornar enrere, deixar-ho córrer. No tindrem èxit. Tot i així segueixo caminant esperant que el Carles digui: fins aquí hem arribat, però no ho dirà pas, ja ho sé.

Encara que sigui fosc, es comença a intuir el relleu de la muntanya i fem una ullada al camí que portem fet i al camí que encara ens falta. Uns llums més amunt ens criden l'atenció. Sembla que baixa gent, potser es fan enrere? Els observarem una mica, així aprofitarem per descansar, sempre s'ha de tenir una bona excusa per descansar. Sembla que tornen a pujar, així que nosaltres també.

El pendent és constant, constant, constant. No hi ha cap punt on poder relaxar-te i es fa molt pesat. Fins que arribem al punt on havíem vist els llums. Aquí ens aturem quan en Jorge diu: Grietas.

Davant nostre hi ha una zona d'esquerdes molt